

"לא רציתי לבוא לישראל"

נגואה בסיוני
אמי נשאר בטרוריה...

אניהם. אם הוא יצליח במשימתו — הם יהיו גאים בו.

מוכן שזה גורם להם גם אי נעימות. הרי הם חלק מהחברה המצרית, ובחברה הזאת יש אזהרה לשלום ויש מתנגדים לישראל. הם זוכים להערות וכינויי גנאי פה ושם. כשיש מתיחות בין ישראל למצרים — זה גובר.

בזמן מלחמת-הלבנון זה בלט במיוחד. הילדים התלוננו על הערות המושמעות לעברם. הרי הם לא מבוררים. הסיטואציה מתיבה את הילכי-הרוח. היה להם ממש קשה במלחמת-הלבנון. זה לא הגיע למכות, כי מדובר באנשים משכילים, הלומדים באוניברסיטות.

זה המחיר שאני משלמת על שליחותו של מוחמד. הפיצוי שלי הוא

מאור. גם הוא הכן הצעיר ביותר במישפחתו.

כשנולד האתם, כננו, היה מוחמד רק כן 21. חנן נולדה שלוש שנים אחר-כך. אנחנו יותר חברים של הילדים שלנו מכפי שיש בינינו יחסי הורים-ילדים.

שניהם לומדים רפואה באוניברסיטה בקאהיר. האתם כן 22 וחנן כן 19.

גם בהקשר שלהם אני משלמת מחיר כבד ביותר. אני ומוחמד משי תרלים לנסוע לבקר אותם בערך פעם בחודש. אנחנו מאוד מתגעגעים אליהם. לא, הם לא מבקרים בישראל. ביקרו פעם אחת ויחידה — בהתחלה.

זה מצב עדין ביותר. עדיף שקורם יסיימו את לימודיהם ויקבלו את התואר האקדמי שלהם. אחר-כך

שבו נולדתי וגדלתי. אני ברשימות שלהם.

אמא שלי, בגלל גילה ומצבה, אינה מסוגלת לקפוץ ככל פעם לבקר במצריים. אולי פעם בשלוש שנים. לא יותר.

תארי לעצמך שמודיעים לך שאמא שלך, האהובה, חולה, ואת לא יכולה לנסוע ולראות מה שלומה, לטפל בה. בעלי הרי נוסע לאן ששולחים אותו, ואני אחריי.

הייתי צריכה לבחור בין בעלי למישפחתי, ובחרתי בבעלי.

אבל זה מאוד קשה לי. אולי, בסוף, כשיהיה שלום כולל במרחב — זה ישתנה. אינשאללה.

קשה לבנים באוניברסיטה

מה שעוזר לי זה שמוחמד הוא כן בעל נהדר. אנחנו נשואים 23 שנים. התחתנתי איתו בגיל 16, גיל מוקדם

שישה ילדים: שלושה בנים ושלוש בנות. אני הייתי תמיד הפייבוריטית אצל ההורים, מכיוון שאני הצעירה ביותר. חוץ מאח אחד, התי במצריים, נותרו כל אחי ואחיותי בסוריה.

אמא שלי, אשה כבת 70, היא לא תמיד בקריאה-איות. ככל אופן, היא אשה קשישה, ואני — אחרי שבעלי שירת את המדינה בישראל — לעולם לא אוכל עוד לבקר את מישפחתי בסוריה.

זה כואב לי, מאוד כואב לי. הם אומנם יכולים לבוא לבקר אותי במצריים, אבל אני מנועה מלבקר אותם בסוריה, מנועה מלבקר במקום

שהשמועה אומרת שבעלי יועבר בקרוב לארץ אחרת. אין לי מושג. הוא כמו חייל. לאן שיאמרו לו — הוא יילך. ואני, כמוכן, צריכה ללכת אחריי.

במבט לאחור, אני גם שמחה עלי-כך שהיינו פה שש וחצי שנים — אני רק חמש וחצי — כי רכשנו פה חברים, והעיקר המשימה ההיסטורית.

אבל אני גם מצטערת על כך. שילמתי על חלקו של בעלי בהשכנת השלום בין ישראל למצריים מחיר כבד ביותר, כאב שקשה לי לתאר אותו במילים. אני ילידת טוריה, בת למישפחה של

נגואה ומוחמד בסיוני ליד תמונת הנשיא ככה זה במלחמה ארוכה כזאת...

שהוא מעניק לי חיים נהררים. חיים מעניינים ומאוד נוחים. כשנישאתי לו, לא ידעתי אילו חיים צפויים לי. נישאתי לבחור מצרי, יפה ומאוד אינטליגנטי. להיכרות בינינו אחראי אחי, הגר במצריים. מוחמד היה חבר טוב שלו, וכך היכרנו. אצלנו זה קצת אחרת מאשר אצלכם. אפילו אם בחור ובחורה

שיבקר. לא שאני יודעת אילו בעיות יהיו. האווירה, את יודעת, האווירה. הם מתגוררים בקאהיר, והם חלק מהחברה המצרית. כולם במצריים יודעים, כי מוכן, מיהם. השם בסיוני מאוד מפורסם במצריים. בעיתונים מרווח כל הזמן: "בסיוני הגיע", "בסיוני חזר לישראל", הם לא מנסים להסתיר מה עושה

על חבל דק

בישראל באשר ילכו — הוא התיר לה לדבר הפעם לראשונה, אם כי תחת עינו הפקוחה.

למוחמד בסיוני, איש חייכני, נעים-הליכות ומיקצוען אמיתי, חשוב יותר להדגיש את רצונה של ארצו בשלום עם ישראל, רצונה בשלום כולל במרחב שיעשה צדק לכל הצדדים, ואת חלקו הקטן במשימה המורכבת הזאת. הוא משלים את דבריה, מבהיר, אם כי לא משנה, לא מתקן ולא מכניס דברים לפיה.

ההערכה ההדדית ניכרת היטב: הוא מדגיש את מעלותיה ללא הרף, והיא מצידה אינה חוסכת במחמאות, ומדגישה את חלקו אף באירגון התפריט לנשף הנפואר שהם מתכננים לכבוד יום-המהפכה ב-23 ביולי — אירוע-שיא לחברה הישראלית.

על אף החוס שהשניים מקרינים, הידידות, הפתיחות והאירוח המושלמים, ניכר בהם החשש. ביחוד במוחמד. שניהם ערים היטב לרגישויות ביחסי ישראל-מצריים. לעובדה שנגואה הותירה את מישפחתה בסוריה וששני ילדיהם לומדים במצריים. לעובדה שמעתה ואילך יהיו מנועים מלשרת בארצות מסוימות העוינות לישראל. בגלל שרותם הממושך והמוצלח פה, ועוד ועוד ניואנסים שאף אינם עולים על הדעת הישראלית הממוצעת.

הזוג בסיוני מהלך על חבל דק, אבל בחן. באיזה חן!

השמועה במיסדרונות הפוליטיים אומרת כי מוחמד בסיוני, מיופה-הכוח המצרי בישראל, הנושא בתואר אישי של שגריר, עומד לסיים את שש וחצי שנות כהונתו בישראל בקרוב. מתי זה "בקרוב"? אין איש יודע. גם לא בעל-הדבר עצמו, המצהיר על עצמו ככל הזדמנות. אני כמו חייל. לאן שיאמרו לי — אלך ואשרת את ארצי!

אחריי תלך גם נגואה אשתו. המצריה המפורסמת ביותר בישראל, שהגיעה לישראל שנה אחרי בעלה, ושהשתלבה להפליא בחיי החברה הגבוהה. זאת חרף שפע הדיעות הקדומות על הארץ שבהן הוזנה, וחרף חוסר-רצונה הבולט להגיע הנה. נגואה, אשה חמה, חייכנית, בעלת הופעה מלבבת ועיניים גדולות-תכולות-צוחקות, היא אשה אלגנטית המיטיבה להתלבש. היא אשת-שיחה משעשעת, מרתקת ובעלת מתיחות שבוודאי עזרה לה להתגבר על המיכשולים הפסיכולוגיים שהיו לה כלפינו, ושהיו לנו כלפי בני-עמיה.

כאשה הבכירה הראשונה במצריים, השהיה בישראל (השגריר המצרי הראשון בישראל, סעד מורתאדה, היה רווק), היא מעוררת סקרנות, מוצפת בבקשות לראיונות. בעלה לא נלהב מכך במיוחד. הוא התיר לה לדבר בעבר על אופן השתלבותה בחברה הישראלית. סדר-יומה חברותיה וכד', על הנושאים הרגישים יותר — וכאלה מקיפים את הזוג המצרי הבכיר ביותר